

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci žalobce: **J. Ř.**, nar., bytem, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje** se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2015, č. j.: 8117/DS/2015/SR, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále také jen „správní orgán“) ze dne 3. 2. 2015, č. j.: P/2944/2014/OS1/Maz, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPK“), kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 5. 8. 2014 v 09:26 hodin, jako řidič motorového vozidla tovární značky Audi Q 7, registrační značky ..., řídil na 66. km dálnice D11, ve směru jízdy na Hradec Králové, uvedený automobil, přičemž nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost jízdy 130 km/hod., neboť mu silničním rychloměrem POLCAM PC 2006, s platností ověření silničního měřidla k měření rychlosti jízdy do 13. 11. 2014, byla naměřena rychlost jízdy 172 km/hod., tj. při

zvážení možné odchylky silničního měřidla byla skutečná rychlost měřeného vozidla Audi Q 7 166 km/hod. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.500,--Kč. Žalobce napadl shora uvedené rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

Žalobce předně namítal, že jak žalované rozhodnutí, tak prvoinstanční správní rozhodnutí, jež mu předcházelo, vycházejí z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Podle žalobce totiž proběhlo měření účelově a nesprávně. Měřené vozidlo dojelo na dálnici D 11 vozidlo Policie ČR s měřícím zařízením POLCAM PC2006, jedoucí cca 110 – 120 km/hod., a toto vozidlo předjelo rychlostí 130 km/hod. Vozidlo policie nechalo měřené vozidlo poodjet a následně zrychlilo, přičemž měřené vozidlo jelo stále rychlostí 130 km/hod. Aby se policejní vozidlo přiblížilo k měřenému vozidlu na vzdálenost dostatečnou pro měření, bylo nevyhnutelné, aby jelo rychleji, než měřené vozidlo, přičemž právě v okamžiku zrychlení vozidla Policie ČR došlo k aktivaci měření po dobu 2 sekund. Právě z nutnosti zvýšené rychlosti překračující povolenou rychlost 130 km/hod. došlo k naměření rychlosti překračující povolenou rychlost i u měřeného vozidla, ačkoliv to jelo rychlostí 130 km/hod.

Žalobce dále namítal, že se žalovaný řádně nevypořádal s jeho námitkou, že není známa vzdálenost mezi měřeným vozidlem a vozidlem Policie ČR. Argument, že lze lidské oko považovat za dostatečně dokonalé k tomu, aby řidič vozidla Policie ČR byl schopen dodržet stejnou vzdálenost mezi vozidlem Policie ČR a měřeným vozidlem, nemůže obstát jako odůvodnění údajného spáchání přestupku. Pokud by měl být brán tento argument vážně, nebylo by nutné používat radary a obdobné přístroje, nýbrž pouhým okem posuzovat, kdo dodržuje předepsanou rychlost a kdo nikoliv. K prokázání přestupku jsou ale nezbytné nezvratné důkazy, tj. přesný záznam o vzdálenosti, nikoliv pouhé posuzování lidským okem přibližné (nikoliv tedy přesné) vzdálenosti.

Žalobce pokračoval, že pořízený záznam, je značně nekvalitní, zejména je rozmazaný, což ovlivňuje měření rozměrů vozidla, kterými je argumentováno v rozhodnutí o odvolání. Navíc sám žalovaný v rozhodnutí konstatuje, že rozměry nejsou stejné, ale liší se o 1 mm, což při nedostatečné kvalitě videa může být i 2 či 3 či více mm. Prokázání dodržení stejné vzdálenosti není možné měřením měřeného vozidla pravítkem na nekvalitním videozáznamu. Nebylo prokázáno, že vzdálenost mezi výše uvedenými vozidly byla na začátku a na konci měření stejná, což je zcela zásadní pro zjištění skutkového stavu věci. Policie ČR, ani správní orgány, nejsou schopny dodržení stejné vzdálenosti prokázat.

Žalobce uzavřel s tím, že: „Nad rámec výše uvedeného navrhovatel uvádí, že není pravdou, že nezpochybňuje naměřené hodnoty, ale pouze uvádí okolnosti, které mohly hypoteticky toto měření ovlivnit. Navrhovatel již v protokolu ze dne 5. 8. 2014 uvedl cit: S naměřenou rychlostí nesouhlasím. Princip měření neumožňuje přesné měření. Jel jsem předepsanou rychlostí.“

Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 20. 7. 2015. Odvolal se v něm na obsah žalovaného rozhodnutí s tím, že se věci podrobně zabýval. Dospěl přitom k závěru, že není žádných pochyb o tom, že se žalobce dopustil přestupku, který mu je kladen za vinu. Přestupkové jednání žalobce bylo zaznamenáno na videozáznamu, který je možné vyhodnotit jako postačující důkaz k prokázání přestupkového jednání, kterého se žalobce dopustil. Policejní hlídka při měření rychlosti udržovala stejnou vzdálenost na začátku a na konci měření, což vyplývá z konstantní a neměnné rychlosti. Žalovaný považuje lidské oko za dostatečné dokonale k tomu, aby řidič policejního vozu byl schopen dodržet stejnou vzdálenost mezi vozidly a z videozáznamu je zcela zřejmé, že tato podmínka splněna byla.

Žalovaný provedl vyhodnocení záznamu pomocí běžného měřidla, přičemž vycházel z výšky a šířky vozidla na začátku a konci měření. Na začátku měření v 09:26:18 hodin i na konci měření ve 09:26:20 hodin, má měřené vozidlo Audi Q 7, registrační značky ..., přibližně stejné rozměry (viz videosekvence) jak na začátku měření (šířku 39 mm a výšku 36 mm), tak na konci měření (šířku 38 mm a výšku 35 mm), takže se obraz sledovaného vozidla takřka nemění. Změřením vzdáleností totožných bodů na začátku a konci měření z obrazovky monitoru běžným měřidlem byl tento předpoklad potvrzen. Přitom dle bodu 1.1 Návodu k obsluze měřícího zařízení POLCAM PC 2006 musí být vozidlo na druhém snímku (tedy při ukončení měření jeho rychlosti) zobrazeno ve stejné nebo menší velikosti při nezměněném zoom objektivu. Žalovaný výše uvedeným způsobem ověřil, že vzdálenosti jsou na začátku a konci měření stejné, tedy že byla dodržena metodika měření systémem měření rychlosti s měřením času a vzdálenosti podle návodu k zařízení POLCAM PC 2006. Žalovaný tímto postupem pouze stvrdil příslušná skutková zjištění na základě již provedených důkazů a neprováděl tudíž žádný nový důkaz; stejná skutková zjištění mohl učinit i žalobce, který obdržel kopii CD se záznamem měření. Tímto postupem tak došlo k ještě prokazatelnějšímu osvědčení dodržení metodiky pro měření rychlosti prostřednictvím přístroje POLCAM PC 2006.

Vzhledem k uvedenému žalovaný navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III.

Jednání krajského soudu, skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Krajský soud projednal žalobu při jednání dne 7. 7. 2016 za účasti žalobce, když žalovaný svoji neúčast na jednání předem písemně omluvil a tato skutečnost nebránila projednání žaloby v jeho nepřítomnosti (viz § 49 odst. 3 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění, dále jen „s.ř.s.“). Žalobce setrval při jednání na svých dosavadních stanoviscích.

Krajský soud připravil k jednání, a to jako podklady rozhodnutí o žalobě, celkem 3 výtisky fotografií z pořízeného videozáznamu, a to první se vztahem k začátku měření rychlosti vozidla řízeného žalobcem (možno říci k času 0), kdy policejní vozidlo jelo rychlostí 169,6 km/hod., dále k první vteřině měření, kdy jelo policejní vozidlo při měření vozidla žalovaného stále rychlostí 169,6 km/hod. a konečně ke druhé vteřině měření vozidla žalovaného, kdy jelo policejní vozidlo rovněž rychlostí 169,9 km/hod. Z těchto údajů z monitoru měřícího zařízení plyne, že policejní vozidlo jelo konstantní rychlostí. Z těchto fotografií je dále zřejmé, že se při měření neměnil zoom kamery, takže jí zachycené skutečnosti byly lehce porovnatelné. Krajským soudem bylo proto konstatováno, že z uvedeného nikterak neplyne, jak namítal v průběhu řízení žalobce, že by měření bylo ovlivněno zrychlením policejního vozidla při měření. Opak je pravdou, když rychlost policejního vozidla byla při měření konstantní a tvrzení žalobce neodpovídají ani rozměry žalobcova vozidla na fotografiích, pořízených z videozáznamu. Rozhodně tak nelze akceptovat, že by se policejní vozidlo k vozidlu žalobce v době měření přibližovalo. Naopak je z videozáznamu patrné, že ke konci měření se začalo vozidlo žalobce vzdalovat. Všechny vpředu zmíněné fotografie byly krajským soudem předány žalobci, aby na jeho zjištění z nich mohl reagovat.

Na to žalobce uvedl, že je nepochybně skutečností, že policejní vozidlo jelo rychlostí 169,6 km/hod., jak je zřejmé z videozáznamu. To ovšem podle něho nedokazuje nic o tom, že jel rychlostí za vinu mu kladenou, když není známá přesná vzdálenost mezi policejním vozidlem a měřeným vozidlem. V této souvislosti odkazoval na webové stránky policie, kde se uvádí, že „důležitým faktorem je dodržení stejné vzdálenosti mezi vozidly na začátku a na konci měření, přičemž vzdálenost mezi vozidly se zobrazuje na monitoru“.

Žádné návrhy na doplnění dokazování žalobce nevznsl. Nadále namítal, že v přezkoumávané věci bylo rozhodnuto na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci s ohledem na neprokázání konstantní vzdálenosti mezi vozidly při měření.

Žalobce uplatnil v přezkumném soudním řízení stejné námitky, které uvedl již při policejní kontrole dne 5. 8. 2014. Již tehdy totiž „pohotově“ uvedl, při seznámení se s daným přestupkem, že předmětné měřící zařízení neumožňuje přesné měření. Pokud jde o vážnost tohoto tvrzení, a žalobce je nepochybně vážně myslel, když na této námitce setrval až do konce řízení a nepřesnost měření přičítal nemožnosti dodržet stejnou vzdálenost mezi vozidly (měřeným a měřícím), nepochybně musel mít již s podobnou situací své zkušenosti. Krajský soud si totiž nedovede představit, že by běžný řidič znal návody k obsluze měřících zařízení používaných policií. Konkrétně pak tu jeho část, pokud jde o přístroj POLCAM PC 2006, podle níž je důležitým faktorem měření udržení stejné vzdálenosti mezi vozidly na jeho začátku a jeho konci. Žalovaný se s touto námitkou vypořádal na straně šesté a násl. odůvodnění žalovaného rozhodnutí následujícím způsobem:

přibližně stejné rozměry (viz videosekvence) na začátku měření: šířku 39 mm a výšku 36 mm (viz snímek v okamžiku zahájení měření), na konci měření: šířku 38 mm a výšku 35 mm (viz snímek v okamžiku ukončení měření), tj. obraz sledovaného vozidla se takřka neměnil. Změřením vzdáleností totožných bodů na začátku a konci měření z obrazovky monitoru běžným měřidlem byl tento předpoklad potvrzen. Přitom dle bodu 1.1 Návodu k obsluze

měřicího zařízení POLCAM PC 2006 musí být vozidlo na druhém snímku (tedy při ukončení měření jeho rychlosti) zobrazeno ve stejné nebo menší velikosti při nezměněném zoom objektivu. Odvolací správní orgán výše uvedeným způsobem ověřil, že vzdálenosti jsou na začátku a konci měření stejné, tedy že byla dodržena metodika měření systémem měření rychlosti s měřením času a vzdálenosti podle návodu k zařízení POLCAM PC 2006. Odvolací správní orgán tímto postupem pouze stvrdil příslušná skutková zjištění na základě již provedených důkazů a neprováděl tudíž žádný nový důkaz; stejná skutková zjištění mohl učinit i odvolatel, který obdržel kopii CD se záznamem měření. Tímto postupem tak došlo k ještě prokazatelnějšímu osvědčení dodržení metodiky pro měření rychlosti prostřednictvím přístroje POLCAM PC 2006.

Odvolací správní orgán dále konstatuje, že zařízení (silniční rychloměr POLCAM PC2006) je z metrologického hlediska podle zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, v platném znění (dále jen „zákon o metrologii“), ve spojení s bodem 2.2.1 přílohy vyhlášky Ministerstva průmyslu a obchodu č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu, tzv. stanovené měřidlo. Odvolací správní orgán dále uvádí, že stanovená měřidla podléhají dvěma základním opatřením, která mají zajistit jejich způsobilost k danému účelu a správnost měření, a to nejprve při uvedení na trh a posléze během používání. Stanovené měřidlo nejprve podléhá schválení typu, a to již v době před zahájením výroby či uskutečněním dovozu (§ 6 a 7 zákona o metrologii). Dále pak stanovené měřidlo podléhá povinnosti prvotního ověření každého exempláře, které je podmínkou jeho uvedení na trh (§ 10 odst. 1 zákona o metrologii). V době používání se pak na stanovená měřidla vztahuje povinnost následného ověřování (§ 11 odst. 1 zákona o metrologii ve spojení s příslušným ustanovením přílohy vyhlášky), přičemž u silničních rychloměrů činí doba platnosti ověření 1 rok. Není pochyb o tom, že tento typ měřidla byl příslušným orgánem schválen, tj. certifikován. Měřicí přístroj použitý v posuzovaném případě pak také musel být

„Správní orgán I. stupně shromáždil tolik důkazů, kolik bylo potřeba k naplnění § 3 správního řádu, tj. zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Podle odvolacího správního orgánu není žádných pochyb o relevantnosti provedeného důkazu a pořízený videozáznam je možné vyhodnotit jako postačující k prokázání přestupkového jednání, kterého se dopustil odvolatel.

Odvolací správní orgán uvádí, že policejní hlídka při měření rychlosti udržovala stejnou vzdálenost na začátku a na konci měření, což vyplývá z konstantní a neměnné rychlosti.

Odvolatel naměřené hodnoty nijak nezpochybňuje, pouze uvádí okolnosti, které mohly hypoteticky toto měření ovlivnit (stejná vzdálenost na začátku a konci měření). Odvolací správní orgán považuje lidské oko za dostatečně dokonalé k tomu, aby řidič policejního vozu byl schopen dodržet stejnou vzdálenost mezi vozidly a z videozáznamu je zcela zřejmé, že tato podmínka splněna byla. Odvolací správní orgán nemá o spáchání přestupku pochyb. I kdyby odvolací správní orgán připustil možnost určité odchylky při měření, odvolatel se dopustil tak výrazného překročení rychlosti, že to nemůže mít na závěr o jeho vině žádný vliv; rozdíl vzdáleností by musel být významný, tedy pozorovatelný na videozáznamu, bez nutnosti znaleckého posuzování.

Odvolatel neuvedl, z čeho dovozuje svou pochybnost o tom, že vzdálenost vozidel během měření nebyla dodržena. Pro názornost lze zmínit rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 - 51, kdy potřebu doplnění dokazování vyvolal fakt, že i videozáznam policie svědčil o změně vzdálenosti vozidel během měření; v nyní posuzovaném případě však videozáznam žádnou takovou pochybnost nezakládá. Absence jakýchkoliv skutkových tvrzení vylučuje způsobilost námitek odvolatele vyvolat pochybnosti o průkaznosti provedeného měření a lze je tak hodnotit jako pouhé spekulace.

Odvolací správní orgán provedl vyhodnocení záznamu pomocí běžného měřidla a uvádí, že vycházel z výšky a šířky vozidla na začátku a konci měření. Na začátku měření ve 09:26:18 hodin (tento čas je zobrazován v levém dolním rohu v první řadě a zobrazuje hodnotu ve chvíli zahájení libovolného měření a je viditelný na obrazovce do okamžiku jeho ukončení) i na konci měření ve 09:26:20 hodin – viz aktuální čas zobrazený v levém horním rohu v druhé řadě (plynoucí čas 002,0 sec. - tento čas se zobrazuje v levém dolním rohu obrazovky v prvním sloupci, ukazována hodnota znamená čas, jaký uplynul od okamžiku aktivace tlačítka „čas“ a je aktualizován při každém obrazovém snímku, plynoucí vzdálenost 100 metrů - vzdálenost se zobrazuje v levém dolním rohu ve druhém sloupci, zobrazována hodnota znamená vzdálenost, jaká uplynula od okamžiku aktivace tlačítka „vzdálenost“ a je aktualizována při každém obrazovém snímku, průměrná rychlost 172 km.h⁻¹ vypočtena z času a vzdálenosti, rychlost je zobrazována uprostřed dolní řady ve třetím sloupci, vypočtená hodnota rychlosti z údajů o čase a dráze je, v souladu s OIML R91, zaokrouhlena směrem dolů s přesností na 1 km.h⁻¹) má měřené vozidlo Audi Q 7, registrační značky ... prvotně ověřen. Uvedený způsob měření je tedy v rámci České republiky schválen a odpovídá platné legislativě. Na digitálním nosiči CD-R jsou shromážděné podklady pro řádné přezkoumání věci, zejména pořízený videozáznam, dále Certifikát o schválení typu měřidla č. 0111-CS-C016-08 ze dne 21. 6. 2008, OSVĚDČENÍ O SCHVÁLENÍ TECHNICKÉ ZPŮSOBILOSTI TYPU A KONSTRUKČNÍ ČÁSTI VOZIDLA č. 3 200, OSVĚDČENÍ O ZPŮSOBILOSTI OBSLUHY – policisty J. R. OEČ: ... a J. V. OEČ: ..., OVĚŘOVACÍ LIST radaru č. 247/13 ze dne 14. 11. 2013, včetně ROZHODNUTÍ O ZMĚNĚ SCHVÁLENÍ TECHNICKÉ ZPŮSOBILOSTI TYPU SYSTÉMU VOZIDLA č. 3 200.“

Krajský soud uvedl tuto část odůvodnění žalovaného rozhodnutí zcela záměrně, protože se s ní zcela ztotožňuje, a proto na ni v dalším i plně odkazuje. Jinak by totiž jen jinými slovy říkal totéž. K věci přesto dodává a zdůrazňuje, že z provedených důkazů je zřejmé, že vzdálenost mezi měřeným vozidlem žalobce a policejním vozidlem, byla po celou dobu měření stejná. Tento závěr nelze samozřejmě brát, jak se říká, „doslova a do písmene“. Jistě se při něm nepracovalo s milimetry, centimetry, či decimetry, nýbrž se vzdáleností jako takovou, vymezenou metry. A s tím si lidské oko, v podmínkách, jaké byly v dané věci, rozhodně poradí. Dlužno přitom konstatovat, že záležitost dodržení konstantní vzdálenosti mezi vozidly není jen věcí řidiče policejního vozidla, ale i druhého člena policejní hlídky, který měřící zařízení obsluhuje, přičemž i ten měřené vozidlo sleduje nejen přímým očním kontaktem, ale i na monitoru. K tomu je také patřičně vyškolen. Třeba mít též na paměti, že při rychlostech kolem 170 km/hod. a době měření 2 vteřiny, tedy v tak krátkém časovém úseku, již nelze u nezávodního vozidla rychlost zásadním způsobem měnit, na to nemusí být jeden znalec. Pokud by pak jel žalobce konstantní rychlostí 130 km/hod., jak tvrdí, pak nemohlo být policejní vozidlo za jeho vozidlem stále ve stejné vzdálenosti, jak je zřejmé z videozáznamu jeho přestupkového jednání.

Jak již bylo naznačeno shora, krajský soud má tvrzení žalovaného za účelové, protože z monitoru měřícího zařízení skutečně nelze seznat údaj o vzdálenosti mezi

vozidly v době měření (žalobce touto skutečností argumentoval od samého počátku dané přestupkové věci, nepochybně ji proto znal). K dodržení a prokázání tohoto parametru se však lze dobrat právě i shora uvedeným způsobem, doplněným případně o výsledky policistů, které ale žalobce nenavrhol a vzhledem k obsahu spisu ani nebyly nutné. Jinými slovy, pokud by tomu tak být nemělo, pak se policejní hlídky projížděly po našich komunikacích ve strážní službě a s měřicími zařízeními daného typu, a to léta zpátky, zcela zbytečně, ne-li protizákonně. A to si soudce níže podepsaný vzhledem k výše uvedenému nemyslí.

Lze tak shrnout, že krajský soud neshledal námitky žalobce oprávněnými, když pořízený videozáznam má za dostatečně čitelný a prokazující závěr orgánů veřejné správy, zúčastněných na řízení, o tom, že se žalobce daného přestupku dopustil. Proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou ve výroku I. zamítl.

IV. Náklady řízení

Ve věci byl úspěšný žalovaný, a proto by měl nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) proti žalobci, který úspěch ve věci neměl. Krajský soud však nezjistil, že by mu nějaké náklady řízení vznikly, proto rozhodl o nákladech řízení, jak uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

pokračování

51A 7/2015

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 7. 7. 2016

JUDr. Pavel Kumprecht v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Bc. Alena Poláková